

Det var en gång, så börjar de flesta påhittade sagorna som bekant. Den här sagan är faktiskt sann. Den handlar om en hund som erhöll namnet

KIM

En dag då familjen var ute på en biltur observerade min dotter en hund, och genast ropade hon att det hade varit trevligt att ha en hund. Vadå, sade jag, en hund. Och vad skulle det då vara för ras? En schäfer eller labrador kanske. Ingen av dem, sade jag, och nu är det slutdiskuterat om det.

Tyvärr var det inte det, för gång på gång tog dottern upp ämnet. Till slut gav jag med mig, men det skulle vara en liten hund om det nu blev något. Vi kompromissade, det blev en liten hund.

Först kollade vi upp vit spets. Det visade sig att det inte fanns någon uppfödare på nära håll för den rasen. I Trelleborg fanns det på en kennel en ras som hette papillon och som var en liten hund. Vi åkte dit en söndagseftermiddag, och vi föll alla för den här hunden, som till skillnad från sina syskon hade en färgställning som heter sobel.

Trelleborg i mars 1980.

Hans dopnamn var Grant, men det blev lite krångligt att kalla på Grant, så familjen döpte om honom till Kim. Han blev en busig hund, och med tanke på alla de upptåg han hade för sig kan man gått säga att han var en hund som gjorde vad som föll honom in.

Kim bodde på sjunde våningen i ett bostadsområde i Malmö. För att komma ut eller hem fick han åka hiss. De personer som kom in i hissen fick sig en rejäl utskällning, för här var det han som bestämde. Vid ett tillfälle frågade en av de utskällda om alla i trappan fick samma behandling. Ja, alla utom en, och han är husse arbetskompis. När Kim ser honom blir han så glad, blev svaret. Inga mer kommentarer här, någonsin.

Rasen papillon är inga stora hundar, men det finns varierande storlekar. På en utställning i Frostavallen var vår bland omkring ett hundratal papilloner näst störst.

Kim och min dotter Pia på Frostavallen.

Kim och husse gick gärna ut på promenad. Lillmatte hade av sagt sig den biten fast hon lovat på heder och samvete att fick hon en hund skulle hon gå ut med honom, även om det regnade småspik.

Vi gick ofta på en nerlagd järnvägslinje i Hörbytrakten, där det långt efter att järnvägen var nedlagd låg rälsspik i diken. Husse tog hem några och slipade bort rosten samt målade dem i silverfärg.

Kim älskade snö, men bara i små mängder. De första flingorna försökte han fånga. Men blev det för mycket av den våta varan var det inte så roligt längre, speciellt inte när han behövde utträtta sina bestyr. Att bli våt på magen var ingen höjdare, och när husse vid något tillfälle tyckte att Kim var alltför lerig, då åkte han i badkaret och blev spolad. Visst blev han torkad men inte helt, och då Kim kom ner på golvet blev det språngmarsch. Sedan tog husse fram en fön och det var jätteskönt. Efter alla dessa bestyr blev det en lur i hundkojan.

Fy vad våt jag är. Skall aldrig mer gå ut.

Snö på Kulladal.

Vid de tillfällena det snöade och snön blev liggande, åkte hela familjen till Bokskogen, strax utanför Malmö. På sina ställen fanns det branta backar. Här åkte Kim och lillmatte snowracer. Med öronen långt tillbaka njöt Kim av farten och trots att det var jobbigt att sedan gå upp för backen så var han med varje gång. I bilen hem blev det en lur efter en jobbig dag.

På sommaren blev det pinnakärria. Det var en stor tomt som låg i Havängs stugby, strax norr om Kivik. Runt, runt stugan gick färden dragen av lillmatte.

Att åka bil var Kims stora nöje. Det hände att husse bara skulle flytta bilen några meter. Men det gick inte an, det kunde ju bli längre. Så Kim lade sig till rätta på sätet ifall resan kanske skulle bli längre.

Att fotograferas i en atelje var ingen höjdare, men det fick gå. Bild: Isbergs Foto.

Men så hade husse en kompis som var lite av amatörfotograf. Han tiggde att få fotografera Kim, och till sist sa husse ja. En söndagsförmiddag vandrade vi ner i källaren i huset bredvid.

Det blev många kort, och till sist tyckte Kim att nu fick det räcka. Blicken var enastående och sade, husse jag vill gå hem.

På julaftonskvällen skulle husse vara jultomte. Han hann inte mer än komma in genom dörren förrän han avslöjades.

Året därpå klädde tomtén ut sig i nya kläder, stövlar m.m. Men ack, Kim visste vem tomtén var. Husse stod det skrivet över hela hunden. Det var sannerligen inte lönt att vara tomté på det stället, och därtill satte sig Kim framför tomtén och skällde ut honom. Men efter att ha fått ett paket, och öppnat det med hjälp av lillmatte, drog han sig tillbaka med dess innehåll till ett lugnt ställe, gärna under granen.

Rasen Papillon är inga stora hundar, som tidigare sagts, men Kim tillhörde en av de största.

Kims favoritplats blev balkongen som var inglasad. Här hade husse placerat en kudde på balkongbordet så att han kunde titta ut på gården och en gångstig där många hundar rastades. Eftersom vi bodde på sjunde våningen så var det en enastående utkiksplats.

Det hände att posten stoppades in i brevkastet på ytterdörren. Då blev det rivstart från balkongen, genom ett stort vardagsrum och en lång hall, för visst skulle postmannen skällas ut för att han störde friden. När tidningen kom på morgonen lunkade Kim bara ut för att se vad det var, utan att skälla. Han var snart tillbaks i sin korg som stod bredvid husses säng.

Vid ett tillfälle hade husse bonat hallgolvet och sedan satt sig vid köksbordet för en kaffetår. Som vanligt satt Kim på sin kudde på balkongen, och postmannen störde med några brev.

Kim rivstartade, och i lagom tid bromsade han på samma ställe som alltid. Men den här gången var det glatt så bromsarna fungerade dåligt, med den påföljden att Kim åkte kana rätt in i ytterdörren med en smäll.

Det tog lite tid att samla sig, och när Kim äntligen fått ihop alla benen kom han lunkande förbi köksdörren med svansen mellan benen. Han gav husse en giftig blick och gick sedan och lade sig i sin korg.

Midsommar.

Måste jag ha det här på huvudet?

Så skulle lillmatte och hennes kompis flytta sina hästar från en lantgård i Lilla Svedala till Jägersro. Alla berörda hjälptes åt att lasta hästar och annat tillbehör, och så tog vi farväl av bonden och gav oss iväg. Framkomna till Jägersro lastades det av, och husse frågade om de hade Kim i sin bil, nej blev svaret. Då gick det upp en talgdank, vi hade glömt att ta med Kim. Ett samtal med bonden blev nästa åtgärd. Jodå han finns här, går på vången och äter gräs som de andra korna. Kim åt ofta gräs, och husse brukade då påpeka att han var en hund och inte någon ko. Det hjälpte dock dåligt.

Det blev tvärvändning och tillbaka till Lilla Svedala. Han gick fortfarande på vången, men kom lydigt när husse kallade och sade att det var dags för att åka bil.

Det finns människor som är rädda för hundar. I området där Kim bodde fanns en fotbollsförening och till denna var det knutet en föräldraförening, där husse var ordförande. Vid ett tillfälle var styrelsen tvungen att hålla möte hemma hos husse. En av deltagarna var hundrädd och sa att Kim måste vara i köket annars kom hon inte. Så Kim förpassades dit och dörren stängdes. Men någon glömde stänga dörren efter besök i köket, och Kim marscherade in och la sig vid sidan om den hundrädda. Intelligent som han var förstod han, och de blev i framtiden bästa kompisar. Tala om terapi.

Så flyttade lillmatte hemifrån och skaffade katt. Damen fick namnet Kitty. Hon och Kim kom bra överens, även om det fanns tillfällen då det blev baluns. Kitty brukade lura bakom en dörr eller ett skynke, och när Kim kom vandrande förbi blev det brottnig.

Men allt eftersom åren gick och Kim blev äldre, kom till sist det oundvikliga. Kim blev sjuk, hans hjärta började växa och tryckte på lungorna så att han knappt fick luft. Veterinären talade om för husse och lillmatte att det var tid att ta farväl. En vecka senare var det slut.

Kim blev 13 år och 6 månader gammal.

Kim med sin husse (författaren).

Text: Per-Gunnar Mörck, 2019.